

Foto: Øystein Haara / Forestillingsarkivet Dansens Hus

Ro og uro i Dansens Hus

Dansekompaniet Carte Blanche har laget en abstrakt, men eksplosiv forestilling med filosofisk dybde.

Hedda Aker

JOURNALIST I UNIVERSITAS

PUBLISERT Søndag 16. oktober 2022 - 14:28

I et mørkt scenerom, omgitt av brutale, sprakende, ødeleggende lyder, svirrer et grønt lys forvirret rundt på scenen. Foran i høyre hjørne står en liten, fargerik, lysende fontene. Danserne sitter og ligger i ulike formasjoner i nærheten av fontenen. De har beige tepper over seg slik at de nesten likner sanddyner i ørkenen. Bevegelsen av det grønne lyset får sanddynene til å kaste dansende skygger mot bakveggen.

Så blir scenebildet lysere. Danserne sitter fortsatt stille under teppene. Tiden hales ut. Hvor lenge kan de vente før de gløtter frem og begynner å begi seg ut i ørkenen, eller ut på det hvite scenegulvet om du vil.

Etter litt skjer det. Danserne legger seg ned i ulike, rette linjer og begynner å rugge frem og tilbake på gulvet i klassisk abstrakt samtidsdansstil. Publikum kan lure på hva som skjer og hvor lenge de igjen skal vente til det skjer noe nytt, noe større eller noe plutseligere.

Eller de kan legge utålmodigheten til side og heller la seg fascinere av de gjentakende, vuggende bevegelsene. Videre skifter forestillingen mellom mer intense og mindre intense øyeblikk.

Danserne går fra å stå sammen i en ristende flokk til å kravle raskt rundt som maur og ørkendyr. Alt i alt er hele forestillingen satt sammen av flere scener der danserne venter på at noe skal skje.

Mellomland

- Hva: Danseforestilling
- Hvem: Dansekompaniet Carte Blanche
- Hvor: Dansens Hus
- Når: 29. september - 2. oktober

Hvis denne danseforestillingen hadde vært en tekst, hadde det vært en intellektuell og filosofisk politisk analyse om makt, vesten og dagens samfunnsledere med masse absurde, uventede og lekne vendinger underveis. Gjør deg klar for at hjernen sprenges.

Hele scenen er et sjakkbrett. På en søyle står en statue av et hode. Det kan hende det er en metafor for Gud eller en høytstående samfunnsleder. I bakgrunnen står to store figurer, en av en stor hvit tiger og en sebra. Det henger en lysekrone og en løkke fra taket. Hva skjer?

Hele settingen gir assosiasjoner til noe vestlig, institusjonelt, viktoriansk og pompøst. Dyrene i bakgrunnen drar tankene mot kolonitiden og balansen mellom vestlige land og andre land som ikke er vestlige eller på toppen av dette rare samfunnshierarkiet.

Med lysekronen i taket og store krager på mange av kostymene får jeg følelsen av å være i et viktoriansk selskap i en europeisk overklasse. Hele sjakkbrettet ligger også som en metafor på makt, spill, vinnere og tapere. Elsk, elsk, elsk på vår rare, lille verden.

Inn kommer en mannlig danser som rapper på engelsk om det jeg tror er kunst, kunstens rolle i samfunnet og ulike kunstnere gjennom tidene. Han har rød leppestift smurt nedover haka og et klovneaktig uttrykk i ansiktet.

Klovneaktige er også de andre danserne på scenen. Danserne har karikerte og skarpe bevegelser. De er små, stive, barnslige og rare i kroppen, litt som små dukker eller merkelige Sims-figurer om du vil. Armer og bein surrer i rare retninger.

Det er mye kraft i bevegelsene, men kraften forløses liksom ikke. De er stive, litt som om de sitter fast i sjakkbrettet og ikke helt klarer å bryte ut.

Et av de morsomste øyeblikkene er når flokken på ni dansere sitter under løkken fra taket og snakker til hodestatuen. «Daddy?», «Daddy, where are you?», «Daddy?» sier de forvirret og barnslig gjentatte ganger, som om de er bittesmå mennesker som spør hvor Gud, eller «daddy» har blitt av.

Men selv om forestillingen har en ironisk og satirisk tone, kommer det også frem dypt alvor i noen av scenene. I scenen der en av danserne holder en mer alvorlig og filosofisk monolog like før hun nesten skal til å henge seg i løkken, vekker publikum ut av den forvirrede tilstanden de er i. Nå følger vi med på det mørke alvorret som skjer på scenen.

De naive og uvitende danserne tar i hvert fall «Daddy» på alvor. Et piano kommer uten videre frem på scenen. En av danserne setter seg bak og begynner å spille mens resten av danserne stiller seg plikttoppfyllende opp som kor og begynner å synge det jeg tror er, hvis jeg husker riktig etter alle inntrykkene «I remember when, I remember, I remember when I lost my mind» og så videre.

Danserne har også flasker med vann som de sprayer på hverandre og seg selv gjennom forestillingen. Jeg vet ikke om dette skal være en metafor for falske tårer i samtiden eller bare et annet tullele element som er litt morsomt. Det gir i hvert fall en komisk effekt når de sprayer vann på hverandre i tide og utide.

I det store og det hele ender forestillingen tross alt i glede til slutt, med hiphop-numre, fest, fanteri og meningsløs sang om fisker. Så selv om forestillingen fører til forvirring, kommer man hel ut igjen etterpå.

[ANMELDELSER](#)

Universitas er en uavhengig avis for og av studenter. Avisen mottar støtte fra Velferdstinget i Oslo og Akershus.

Universitas arbeider etter Vær varsom-plakatens regler for god presseskikk og redaktørplakaten.

Ansvarlig redaktør: Guro Aasaaren

Epost: guro.aasaaren@gmail.com

Besøksadresse: Moltke Moes vei 33

Postadresse: Boks 89 Blindern, 0314 Oslo

**VELFERDSTINGET I
OSLO OG AKERSHUS**

Powered by Labrador CMS